

Negyvenegy évvel ezelőtt, harmincegynéhány felvidéki fiút és lányt, gyermeket, tizenhét–tizennyolcéves gyereket sodort az élet Selmecebányára. Egy volt közülünk Hombauer Böbe. Mi így szólítottunk téged. Biztos vagyok benne, ha itt lennél, mosolyoddal, betévedő tekintetteddel elfogadnád ezt a megszólítást.

Egy voltál közülünk, de mégis más voltál. Más voltál, mert Te valóban azért kerültél oda, hogy saját érdemeid által, saját tehetséged, kitartásod által Magyarországra juss.

Más voltál, mert mindig ismerted az utat, amikor futnunk kellett, mert megtetszettünk a bányászgyerekeknek. Tudtad merre kell futni, és másnap reggel megvigasztaltál minket, fiúkat az elcsattant pofonokért.

Másmilyen voltál, mert amikor Nagy László költő meghalt 78 januárjában, Te tudtad honnan kell elővenni a kötetet, és Nagy László verseket szavaltál nekünk.

Más voltál abban is, hogy amikor március 15-én olyan magasra szeretted volna a koszorút tenni a selmecebányai líceum falára, a Petőfi emléktáblára, hogy azt senki el ne érje, Te tudtad, hol lehet ilyen létrát szerezni. Elmentünk a létráért, és heteken keresztül ott volt a koszorú. Ilyen magasra helyezted mindig a mércét, az elkövetkezendő életedben is, de tudom, hogy az ember, amit tizennyolcéves korában birtokol, a mosolya és a lelke, az nem változik a következő negyven évben sem.

Utána 10–15 évig nem találkoztunk, és amikor újra összehozott minket a sors, immár Pogány Erzsébetként, én nem tudtam, hogy ki vagy. Csak megjelentél a pulpituson, és ugyanúgy mosolyogtál, és ugyanolyan lelkes voltál, mint annak idején Hombauer Böbe.

Köszönöm Neked, hogy együtt végezhattük a munkánk. Te már nem jössz el a negyvenéves érettségi találkozónkra. Egy másik találkozón is túl vagy, amire mi csak készülünk. Isten áldjon Böbe.